Divendres 32 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 17,26-37): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «I com s'esdevingué en els dies de Noè, així serà en els dies del Fill de l'home: menjaven, bevien, prenien muller, prenien marit, fins al dia en què entrà Noè a l'arca; i vingué el diluvi i els perdé tots. De manera semblant com s'esdevingué en els dies de Lot: menjaven, bevien, compraven, venien, plantaven, edificaven; però en el dia en què sortí Lot de Sodoma plogué foc i sofre del cel i els perdé tots. I això mateix passarà el dia en què el Fill de l'home es revelarà. En aquell dia, el qui sigui al terrat i tingui les coses dintre de la casa, no baixi a agafar-les; i el qui sigui al camp, igualment que no torni enrere. Recordeu-vos de la muller de Lot. Tot el qui tracti de salvar la seva vida, la perdrà; i tot el qui la perdi, la conservarà viva. Us dic que aquella nit seran dos en un llit: un serà pres i l'altre serà deixat; dues estaran molent juntes: una serà presa i l'altra serà deixada».

I prenent la paraula, li diuen: «On, Senyor?». I els digué: «Allà on sigui el cos, allí es congregaran els voltors».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Menjaven, bevien, compraven, venien, plantaven, edificaven»

Fr. Austin NORRIS
(Mumbai, Índia)

Avui, en el text de l'Evangeli són remarcats el final dels temps i la incertesa de la vida, no per atemorir-nos, sinó per a tenir-nos ben previnguts i amatents, preparats per a l'encontre amb el nostre Creador. La dimensió sacrificial present a l'Evangeli es manifesta en el seu Senyor i Salvador Jesucrist liderant-nos amb el seu exemple, amb la intenció d'estar sempre preparats per a cercar i complir la voluntat de Déu. La vigilància constant i la preparació són el segell del deixeble vibrant. No podem assemblar-nos a la gent que «menjaven, bevien, compraven, venien, plantaven, edificaven» (Lc 17,28). Nosaltres, deixebles, hem de romandre preparats i en estat d'alerta, no fos que acabéssim arrossegats envers una letargia espiritual esclava de l'obsessió —transmesa de generació en generació— pel progrés en la vida present, tot pensant que finalment Jesús no retornarà.

El secularisme ha arrelat profundament en la nostra societat. L'envestida de la innovació i de la ràpida

disponibilitat de coses i serveis personals ens fa sentir autosuficients i ens despulla de la presència de Déu en les nostres vides. Només quan una tragèdia ens colpeix despertem del nostre son per a veure-hi Déu en mig de la nostra "vall de llàgrimes"... Fins i tot, hauríem d'estar agraïts per aquests moments de tragèdia perquè segurament serveixen per a enfortir la nostra fe.

En els recents temps, els atacs als cristians en les diverses parts del món, encloent-hi el meu propi país —l'Índia— han sacsejat la nostra fe. El Papa Francesc, però, ha dit: «Malgrat tot, els cristians estan esperançats perquè, en darrera instància, Jesús fa una promesa que és garantia de victòria: 'tot el qui la perdi [la vida], la conservarà viva' (Lc 17,33)». Aquesta és una veritat en la que podem confiar... El poderós testimoni dels nostres germans i germanes que donen la seva vida per la fe i pel Crist no serà en debades.

Així, nosaltres lluitem per avançar en el viatge de les nostres vides en la sincera esperança de trobar el nostre Déu «el dia en què el Fill de l'home es revelarà» (Lc 17,30).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Més que el pecat mateix, el que irrita i ofèn Déu és que els pecadors no sentin cap dolor dels seus pecats» (Sant Joan Crisòstom)

- «La pretensió que la humanitat pugui fer justícia sense Déu és presumptuosa i intrínsecament falsa. Si d'aquesta premissa han derivat les més grans crueltats, no és casualitat» (Benet XVI)

- «(...) La caritat representa el manament social més gran. Respecta els altres i els seus drets. Exigeix la pràctica de la justícia, i ella sola ens en fa capaços. Inspira una vida de lliurament de si mateix: 'El qui busqui de salvar la seva vida, la perdrà; i el qui la perdi, la conservarà' (Lc 17,33)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.889)

Altres comentaris

«Tot el qui tracti de salvar la seva vida, la perdrà; i tot el qui la perdi, la conservarà viva»

Mn. Enric PRAT i Jordana
(Sort, Lleida, Espanya)

Avui, en el context d'una cultura materialista predominant, molta gent actua tal com ho feien en temps de Noè: «menjaven, bevien, prenien muller, prenien marit» (Lc 17,28); o com els coetanis de Lot, que «(...) compraven, venien, plantaven, edificaven» (Lc 17,28). Amb aquesta visió miop, l'aspiració suprema de

molts se centra en la pròpia vida física temporal i, conseqüentment, tot llur esforç es redueix a conservar aquella vida, a protegir-la i enriquir-la.

En el fragment de l'Evangeli que comentem, Jesús vol sortir al pas d'aquesta concepció fragmentària de la vida que mutila l'ésser humà i el condueix a la frustració. I ho fa amb una sentència contundent i forta, capaç de moure les consciències i d'obligar a fer-se preguntes fonamentals: «Tot el qui tracti de salvar la seva vida, la perdrà; i tot el qui la perdi, la conservarà viva» (Lc 17,33). Meditant sobre aquest ensenyament de Jesucrist, diu sant Agustí: «Què direm, doncs? Moriran tots els qui fan aquestes coses, és a dir, els qui es casen, planten vinyes i edifiquen? No ells, sinó els qui presumeixen de tot això, els qui posen aquestes coses davant de Déu, els qui estan disposats a ofendre Déu a l'instant per totes aquestes coses».

De fet, qui és el qui perd la vida per haver-la volgut conservar, sinó aquell que ha viscut exclusivament en la carn, sense deixar surar l'esperit, o encara, aquell que s'ha tancat en si mateix, ignorant totalment l'altre? Perquè és evident que la vida en la carn s'ha de perdre necessàriament, i que la vida en l'esperit, si no es comparteix, es neula.

Tota vida, de si mateixa, tendeix naturalment al creixement, l'exuberància, la fructificació i la reproducció. Per contra, si és segrestada i reclosa amb l'intent de posseir-la amb cobejança i exclusió, es marceix, es torna estèril i mor. És per això que tots els sants, prenent per model Jesús, que va viure intensament per a Déu i per als homes, han donat generosament la seva vida de multiformes maneres al servei de Déu i dels seus semblants.